

φειλίας τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου τούτου καλλιτέχνου, οὐ αἱ ἔμπνευσεις διακρίνονται μάλλον διὰ τῆς ἐνεργείας ἢ τῆς γλυκύτητος. Ἡ περαιοσις τῶν πλείστων ἐκ τῶν ῥηθέντων ἔργων ἀναβαίνει εἰς τὸ ἔτος 1823 ἢ περὶ τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰς τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἀναφέρεται ἐπίσης καὶ ἡ ἐξεργασία τοῦ περιφήμου Ἑλλετικῆς Λέοντος, ὃν ὁ Θεοβάλδσεν ἐσκάλισεν πλησίον τῆς Βάρνης ἐπὶ βράχου 60—80 ποδῶν.

Ἀλλὰ τὸ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ Θεοβάλδσεν, εἰς ὃ ἀνέδειξε πᾶσαν τὴν μεγαλοφυΐαν του, εἶναι ἡ ἔρμολογική διακόσμησις τῆς Κοπενάγης.

Τῷ 1819, ὁ Θεοβάλδσεν ἐπισκέφη τὴν Κοπενάγην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν δι' ὅλων τῶν ἀνηκουσῶν αὐτῷ τιμῶν. Ἐν Δανιμαρκίᾳ συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ ἐγέρσεως μουσειῶν ἐν ᾧ θέλουσι τεθῆ πάντα τὰ ἔργα του.

[Κατὰ τὸ Γαλ.]

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ τελευταῖον ἐνύπνιον τῆς μακαρίτιδος

ZΩΗΣ PENIEPH.

Κοιμᾶται! ὕπνος ἑλαφρὸς τὰ βλέφαρά της κλείει
Καὶ πρὸς μικρὸν τοὺς πόνους της ὡς νέφη διαλύει.
Εἰς τὰς λευκάς της παρειάς, ἀπὸ σβυσμένον ὄμμα
Σταλάζει δάκρυ θαλερόν!.. εἰς τὸ γλυκὺ της στόμα
Ἄγγελικὸν μειδίαμα πλανᾶται καὶ ἡ αὔρα
Κ' οἱ ζέφυροι δροσίζουσι τοῦ στήθους της τὴν λαύρα!
Ἐκστατικὰ τὰ Χερουβείμ κάλλος θνητὸν θωροῦσι
Καὶ γύρω τῆς νεάνιδος σιωπηλὰ φρουροῦσι,
Προσμένουν ἀνυπόμονα ἡ κόρη νὰ ζυπνήσῃ
Καὶ μετ' αὐτῶν ὡς ἄσπιλος περιστερὰ νὰ σχίσῃ
Τὰ ὕψη τὰ αἰθέρια· ἐκεῖ ἡ εὐφροσύνη
Ἀθανασίας βάλσαμον εἰς τὰς καρδίας χύνει!
Ἰπνώττεις, κόρη, ὡς λευκὸν πτηνὸν τῆς Ἀφροδίτης
Πλὴν διατὶ ἐν δάκρυ σου, ἀδάμας σταλακτίτης
Τρέμει ἵστας βλεφαρίδας σου, ἐνῶ τ' ἀβρά σου
χειλῆ

Μειδίαμα προδίδουσι; Τὶ νὰ εἰπῇ ὀφείλει
Ὁ θεωρῶν σε; « Ἡ αὐγὴ καὶ πάλιν θὰ φιλήσῃ
« Τὰς κορυφὰς τοῦ Ἰμηττοῦ, καὶ πάλιν θέλει δύσει
« Ὁ ἥλιος· τὴν δὲ στιγμήν καθ' ἣν ἀπ' τοὺς αἰ-
θέρας

» Ἀφήσω στεναγμὸν γλυκὺν ἐστὸ κράτος τῆς ἡμέρας
» Τὸ πνεῦμά μου ἐλεύθερον μακρὰν αὐτοῦ τοῦ κόσμου
» Θέλει πετάξει ὑψηλὰ ἐπὶ τοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς
μου!

» Ὡ τῆς χαρᾶς! ἂν μειδιῶ ὁμοῦ πλὴν δάκρυ χύνω
» Ὅτι γονεῖς δακρύνοντας ὀπίσω μου ἀφίνω! »

Κοιμοῦ ἀγνὴ περιστερὰ! κοιμοῦ ἀγγέλων σῶμα
Ἰα καὶ ῥόδα χύνουσι στής νόσου σου τὸ στρώμα!

Ὀνειρον βλέπει! ἄπλωσον, Μορφεῦ, τὰς μήκωνάς σου

» Ὡ αὔρα, φύσα ἑλαφρὰ, τὸν ὕπνον της σεβάσου!

Χορὸς παρθένων τὴν καλοῦν « ἔλθε νεάνις φίλη,

» Ἄντι δεινῶν ποτήριον, τὰ ἄσπιλά σου χεῖλη

» Σ' τοὺς παραδείσους μετ' ἡμῶν καρποῦς ἀθανασίας

» Ἄείποτε θὰ γέωνται· με' ἄλλας δὲ δόσις

» Ὡ; σὲ παρθένους τρυφεράς θέλεις στοὺς παραδεί-
σους

» Συλλέγει ῥόδ' ἀειθαλῆ, καὶ κρίνα, καὶ ναρκί-
σους.

» Ἐλθε, ἔλθε παραίτησον αὐτὸ τὸ σκῆνωμά σου

» Καὶ νὰ πετάξῃς μετ' ἡμῶν ἐπὶ τὰ ὕψη ἐτοιμάσου

» Ἄγγέλους ἔχεις ὀδηγοὺς ἵστας χώρας μας, νεάνις,

» Τάχυνον ἀκολούθει μας, ἔλθε καιρὸν μὴ χάνεις,

» Ὡ νεαί τρισμακάριοι! πετεργῶν ζεῦγος δότε

» Εἰς τοὺς αἰθέρας μετ' ὑμῶν ἅμα πετάξω, τότε

» Θέλω ὑμνήσῃ· . . . » ἐξυπνᾶ! τὸ ὄραμα ἐχάθη

Κι' ἀπ' τῆς ψυχῆς της στεναγμοὶ ἐξήρχοντο τὰ
βάθη!

ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΠΟΡΡΕΛΛΗ.

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙΑΗΣ.

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Εὐπνῶ καὶ μοῦ εἶπαν, ἔφυγεν ἡ κόρη τοῦ ἀγαποῦσα,
Καὶ κατεβαίνω ἐπὶ γιὰλῶ,
Τὴν θάλασσα παρακαλῶ
Τὴν πικροκυματοῦσα

— Ἐγὼ τὰ πρωτοδέχθηκα τ' ἀφράτα της τὰ αἰ-
κάλλη,

Μοῦ εἶπε ἕνα κῦμα, καὶ γιὰ αὐτὸ

Μὲ πόθο καὶ με' γογγυτὸ

Φιλῶ τὸ περιγιάλι.

— Τὰ μάτια της, ἐρώτησα, μὴν ἦσαν δακρυσμένα;

Ἐνα ἄλλο κῦμα μοῦ μιλεῖ,

— Σὰν τὸ χαρούμενο πουλὶ

Ἐπήγαινε ἐπὶ ξένα —

Τὸ τρίτο κῦμα ἐρώτησα — ἐμε' γιὰτὶ νὰ ἀφήσῃ,

Νὰ κλαίγω καὶ νὰ λᾶχταρῶ; . . . —

Περνάει τὸ κῦμα τὸ σκληρὸ

Χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσῃ.

G. X. Z.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ.

Εἰς τὰ βουνὰ

Τ' ἀντικρυνὰ

« Ὁ ἔρωτας διαβαίνει·

Ῥόδα βαστᾶ

Καὶ παριστᾶ

Τὸν ἥλιον ὅπου βγαίνει.